

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ

(Επτάμισον τὸ βράδυ, στὸ σπίτι τῶν Φρεζέν. Ὁμορφη, πλούσια τραπέζια. Ὁ Κος καὶ ἡ Κυ Φρεζέν, καθισμένοι ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο, σὺν τραπέζι: τῶνε. Ὁ ὑπηρετὴς μπαίνει βγαίνει, σερβιροντάς τους.

ΚΛΑΙΡΗ.—Θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν πεινά; Κάποια ἔννοια φαίνεται νάχης. Τὶ συλλογίζεσαι;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐνένα.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τὶ ἔκανες τὸ ἀπόγευμα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐνα πλῆθος δουλειές.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τὶ δουλειές;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὶ τὰ σὺς πῶ, δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον.

ΚΛΑΙΡΗ.—Στοιχηματίζω ἐν θὰ ξώδωτες πάλιν καμμιά δεκαριά φράγκα γιὰ ἀμάξι;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὅχι δὲν πῆρα ἀμάξι ὅλο τὸ ἀπόγευμα.

ΚΛΑΙΡΗ.—Πῶς; ἐπῆγες οὐ τόσες δουλειές, ὅπως λές, μὲ τὰ πόδια σου δὲν τεμπέλης; Περπάτησες δού;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί, περπάτησα. Ἐκανε μιά ὥραία λακκάδα, αἰθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου θαυμάσια.

ΚΛΑΙΡΗ.—Μήπως πέρασε ἀπ' τοῦ Ἀντρέα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τοῦ Μπρινιόν; Ὅχι. Στὸ Μπρινιόν πηγαῖν δὲν βρῆζει.

ΚΛΑΙΡΗ.—Καὶ διως ο' εἶχα παρακαλέσει νὰ πῆς γιὰ νὰ ρωτήσης τὴ γυναικαί Ἰωάννα. Φαίνεται ὅτι τὴν χανάρισαν οἱ νευραλγίες της.

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ γιὰ δὲν πῆγες δού;

ΚΛΑΙΡΗ.—Εἶχα διάφορες δουλειές σὺν σπῆ. Ἀλλοῦς βέβαια θὰ πῆγαμε. Καὶ εἶχε τὴ γιορτὴ της προχθές. Ξεχάσαμ' νὰ τὴν εὐχηθοῦμε.

Ἐοὶ φταῖς! Ἐπρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇς!

ΠΑΥΛΟΣ.—Πῶς ἤθελες νὰ θυμῶδ' τὴν γιορτὴ τῆς Κας Μπρινιόν ἀπὸ ἐξουδ' κλῖστε καὶ τὴν δική σου; Ἐξ' ἰδίαν δική σου γιὰ ἕνα...

ΚΛΑΙΡΗ.—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Ἐγὼ εἶμαι γυναίκα σου καὶ μπορεῖ κάποτε νὰ ξεχρῇ τις μικρὲς σου υποχρεώσεις ἀπέναντί μου. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ξένους καὶ μάλιστα μὲ φίλους ἀφροαιμένους σὺν τοῦ Μπρινιόν...

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ, (μπαίνοντας καὶ δι-ἀποκλιπτόντας τους).—Κύριε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὶ τρέχει;

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἐνας ἀμαξὶς οἶ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἐκπληκτος.—Ἐνας ἀμαξὶς:—

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ναί κύριε, ἕνας ἀμαξὶς ὁ ὅποιος θέλει νὰ πῇ καὶ οὐδ' οὐδ' ἀποφορῶν.

ΠΑΥΛΟΣ, (νευρωμένος).—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Γιατί νὰ τὴν δῶ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ὅχι, δὲν εἵνεκα μιᾶς ἀνάγκης νὰ τὸν βρῆς δού. Ἀς ἐλθροδ' ἀκαλίστερα. (Στὸν ὑπηρετὴν). Πῶς τοῦτ' εἶπες.

(Ὁ ὑπηρετὴς βγαίνει. Σὲ λίγο ὑπάγει μέσα τὸν ἀμαξὶ. Μόλις τὸν βλέπει ὁ Παῦλος χλωμαίνει καὶ τὸ χάνει. Ἡ Κλαίρη πού παρτηρεῖ τὸν ἄντρα της, ἀντικαμάνεται τὴν παραχρῆ τῶν. Εἶσαι ἀποροσος, φίλε μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὶ ἴδια! (Στὸν ὑπηρετὴν). Πῆγαμε, ἀφροῦ μας. (Ὁ ὑπηρετὴς βγαίνει. Στὸν ἀμαξὶ). Τὶ με θέλεις;

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ, (χορτοῦς μὲ ἀγαθὴ φασα).—Δὲν με ἀναγνωρίζετε, κύριε;

ΠΑΥΛΟΣ, (μὲ τὸν βεβηχότῃς).—Καθόλου.

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ.—Δὲν εἶνε περιεργ; Δὲν με προσέξατε. Καὶ ὅμως ἐμένα ἐπῆρατε πρὸ ὀλίγου...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐοῦνα;

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ, (ὀφείζοντας τὴν Κλαίρη).—Εἴσατε μὲ τὴν κυρία.

ΚΛΑΙΡΗ, (πρὸς τὴν ἑαυτὴ καταβῆς μὲ τρεμερὴ ὑπονομιὰ ἀν καὶ χιμογελᾷ γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ ὁ ἀμαξῆς καὶ σταματῇ τὴν τῆς ἀποκαλύψας τὸν. Στὸν ἄντρα τῆς).—Μὰ ναί, φίλε μου, θυμῶδ' σου. Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου;

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ.—Ἄ! μὲ ἀναγνωρίζετε δεῖς, κυρία;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ποῦ καλὰ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μα Κλαίρη, τί νὰ αὐτὰ πού λές...

ΚΛΑΙΡΗ.—(ἐπιτακτικά, κυττάζοντας κατὰμματα τὸν ἄντρα της). Ἀφροῦ τὸν νὰ μιλῇ.

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ, (στὴν Κλαίρη).—Μονάχι πού δεῖς μου εἶχατε φανεῖ λίγο παχύτεναι καὶ γρηλότερη, μὰ δὲ θὰ σὺς πρόσεξα, φαίνεται καλὰ.

ΚΛΑΙΡΗ, (στον ἀμαξῆ).—Δοιπόν!

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ, (βράζοντας ἀπ' τὴν τοσπὴ τῶν ἐν ἀντικείμενο πολὺ μικρὸ τυλιγμένο σ' ἕνα χορτί).—Δοιπόν... ἔ νά, σὰς φέρω τὸ σκουλαρίκι σας πού σὰς ἔπεσε σὺν ἀμαξί μου.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μὰ δὲν εἶνε...

ΚΛΑΙΡΗ, (στον ἄντρα τῆς. Σώπαινε. Παίρνει τὸ κόσμημα, ἕνα ρουμπίνι τριγυρισμένο μὲ διαμάντια καὶ τὸ κυττάει).—Ναί δικό μου εἶνε. Δύσθηκε καὶ μοδπέσε σὺν ἀμαξί. Μὰ πῶς κατάλαβες δὲν ἦταν δικό μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Μὰ δὲν εἶνε...

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴ φοβᾶσαι. Ὁ καὶμῶν! Ἀνησούχης πού δὲν μὰς εἶδε πᾶντες μέρες τῶρα. Δὲν πῆγαμε νὰ χαιρετήσουμε στὴν γιορτὴ τῆς τῆς Ἰωάννας. Καὶ ὁ φτοχὸς ἤρθε.

(Μπαίνει ὁ Μπρινιόν).

ΜΠΡΙΝΙΟΝ, (λαχανασμένος καὶ ἀνήσυχος). Σὲς ἐνοχλᾷ;

ΠΑΥΛΟΣ, (πρὸς δὲν μπορεῖ νὰ καθήσῃ στὴ θέσῃ του, ἀπὸ τὸ μικρὸ του).—Μὰ πρὸς τ' εἶν' αὐτὰ; γάνουμε τὸν καρό μας!

ΚΛΑΙΡΗ.—Ὅχι, ἀφροῦ. Θέλω νὰ μάθω. Ἐπιτέλους μὲ διασεκαδᾷς τὸ πράγμα.

(Ὁ Παῦλος ἐξουθενωμένος, καταλαβαίνοντας δὲν τὸ μοιραῖον συνετέλεσθη, ἀρνήσει τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸ δρόμο τους).

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ.—Θυμῶδ' βέβαια κυρία, δὲν με πῆρατε κι' οἱ δύο σας σὺς τρεῖς μπροστὰ σὺν Παρῶ Μονῶ καὶ δὲν σὰς ἔκανα ἕνα ὄρατο περπάτο σὺν ἄλλοις. Κατὰ τὰς ἑξῆς ἡ ὥρα, κατεβήκατε δεῖς, φιληθήκατε μὲ τὸν κύριο καὶ χαιρετιστήκατε.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο!

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ.—Μὰ γιὰ τί κύριε; Τὴν γυναικαί σας φιλήσατε. Δὲν εἶνε δικαίωμά σας; (Συνεχίζει). Τότε δεῖς, κυρία εἶπατε σὺν κύριον, καὶ εἶπατε κατὰλαβ' πῶς εἴσατε ἀνδρόγυνον. Ἐπῆγαμε γλήγορα σὺν σπῆ γιὰ νὰ φτάσῃς ἐγκαίρως γιὰ τὸ φαγητό. Ὁ κύριος κατόπιν εἶπε νὰ τὸν φέρω δῶδ, Λεωφόρος Χάουμουρ. 135. Μοδῶδ' ἕνα γυναικο πουμεμπονὰ. Πᾶντες φράγκα!

ΚΛΑΙΡΗ.—Τάξις!

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ.—Ὁ κύριος μπῆκε σὺν σπῆ τῶν. Τὸ μεγάλο του πουργ' μπονὰρ μὲ εἶχε υποχρεώσει. Τότε καθὼς κατέβηκα γιὰ ν' ἀνάψω τὰ φ' ἄρια μου, ἀνοῖξα τὸ μέσα μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ γιὰ νὰ προσφύλῃ τὸ σπῆ τῶν. Κυθῶς: τὰναγα εἶδα τὸ σκουλαρίκι πού ἔλαμπε σὺν τοῦτό. Ἐν' μπορεῖ νῆνα παρὰ τίς κυρίας, οὐκ ἔβηκα, ἀφροῦ, δὲν τὸν πῆρα, δὲν εἶχα ζῆναι. Ἐπειδὴ δὲν πεινούσε, ἔφαγα πρῶτα, καὶ ὕστερα σὰς τῶφρα.

ΚΛΑΙΡΗ.—Εἴσαι ἕνας τιμο: ἀνδρῶς. (Στὸν ἄντρα τῆς). Δὲν εἶν' εἶς, Παῦλο;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί, ναί.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ἀξίζει μὲ καλὴ μοιρῆ. Δὸς' του διακόσια φράγκα.

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ, (κατὰπληκτος).—Διακόσια φράγκα!

ΠΑΥΛΟΣ.—Δὲν μὲν λές, τρελ... Κλαίρη...

ΚΛΑΙΡΗ.—Δὸς' του διακόσια...φράγκα. Τὶ βρίσκεις δὲν δὲν εἶν' ἀρετὰ;

ΠΑΥΛΟΣ.—Πῶς, πῶς! Νὰ πῶτα!

(Βγάζει ἀπ' τὸ πορτοφόλι του δύο διακοσφραγκα καὶ τὸν δίνει σὺν ἀμαξί μὲ τρεμμένο χέρι).

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ.—Εὐχαριστῶ κύριε, εὐχαριστῶ κυρία. Διακόσια φράγκα! Ξέρω, ἦταν καλὸ σκουλαρίκι βέβαια, μὰ καὶ τὰ διακόσια φράγκα εἶνε κα' ἄ. Μὰ νὰ μὴ σὰς χάσουν, ἀφροῦ νικᾷ...Γυρῶδ' σὺν δῶδ, σὺν μέν, σας. 6777 εἶνε τὸ νοῦμῶδ' μου, τὸ θυμῶδ' μου;

Ἀντίο Κύριε...ἀντίο Κυρία.

(Βγαίνει)

ΚΛΑΙΡΗ, (μὲ τὸ ρουμπίνι σὺν χέρι μὸλις συγγράτῃτας τὰ ἑῖρα της καὶ κυττάζοντας κατὰμματα τὸν ἄντρα τῆς).

Δὲ μὲν λές, λοιπόν, κύριε, τί ἴδαν ἔχεις γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἐγὼ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναί, δού, δού. Δὲν πιστεύω ν' ἀνησούχῃς, φαντάζομαι. Πίστασθες ἐν' αὐτοφῶφ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Προτιμῶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω. Εἴσαι νευρωμένη. Ἀφροῦ δὲν ἐνοικώσε δὲν ὁ ἀνδρῶς αὐτός: ἦταν φύλλα σὺν μεθῶδ'! Βρωμοῦσε ὁλόκληρος κρασί. Γι' αὐτὸ δὲν εἶπα τίποτα, γι' αὐτὸ προσποιήθηκα δὲν τὰ παραδέχομαι ἔλα, γι' αὐτὸ τὸν πλήρωσα...Ὡ, ἔδωκα μὲ ὑπομονὴ ἀγγέλου.

ΚΛΑΙΡΗ.—Δὲν ἐπῆρσε λοιπόν τὸ ἀμαξί του;

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ τί μ' αὐτό; Νὰ τὰ μας τῶρα, δὲν μπορῶ νὰ πάρω οὐτε ἕνα ἀμαξί! Καὶ ἂν ἔκανε σῶχῃς δ' ἀνδρῶς αὐτός, καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὰς ἐβρίσῃ; Ἐπειδὴ ὁ ἑαυτὸς αὐτός βρῆκε ἕνα ρουμπίνι σὺν ἀμαξί του, σὺν μανουβράριον χιλιάδες κόσμος τὴν ἡμέρα, θὰ πῇ δὲν ἔχω ἐγὼ ἕνα πλῆθος φιλενάδες;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὰ σὺν φτάνει! Ποιαντὴ εἶνε αὐτὸ τὸ ρουμπίνι;

ΠΑΥΛΟΣ.—Εἴσαι τρελῆ.

ΚΛΑΙΡΗ.—Δὲ θέλεις νὰ μοῦ τὴς. Πολὺ καλὰ. Θὰ τὸ μάθω.

ΠΑΥΛΟΣ.—Κλαίρη! (Χτοπιῶν τὴ πόρτα τῆς εἰσόδου. Σὲ λίγο ὁ ὑπηρετὴς ἀγγέλει τὸν κ. Μπρινιόν).

ΠΑΥΛΟΣ, (στον ὑπηρετὴν).—Ἄδω! Γιατί νὰ τοῦ πῆς πῶς εἶμα-

στε ἰδῶς...

Ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἐπειδὴ τὸν δεχόσαστε πάντοτε, οὐκ ἔβηκα...

ΚΛΑΙΡΗ.—Πῶς τὸν νὰ εἶδῃ.

(Ὁ ὑπηρετὴς βγαίνει).

ΠΑΥΛΟΣ, (πολὺ ζωηρὰ στὴν Κλαίρη). Σὲ παρακαλῶ μὴν πῆς τίποτε ἀπ' δὸα συνέβησαν, μπροστὰ τῶν. Τοῦλάχιστον ὁ κόσμος ἔς μὴ μάθω τὸν...

ΚΛΑΙΡΗ.—Μὴ φοβᾶσαι. Ὁ καὶμῶν! Ἀνησούχης πού δὲν μὰς εἶδε πᾶντες μέρες τῶρα. Δὲν πῆγαμε νὰ χαιρετήσουμε στὴν γιορτὴ τῆς τῆς Ἰωάννας. Καὶ ὁ φτοχὸς ἤρθε.

(Μπαίνει ὁ Μπρινιόν).

ΜΠΡΙΝΙΟΝ, (λαχανασμένος καὶ ἀνήσυχος). Σὲς ἐνοχλᾷ;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ

ΤΟ ΡΕΖΙΛΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΑΧΡΑ ΜΠΕΗ

Τό Παρίσι άφού εθαύμασε δυό δλόκληρα χρόνια τόν γνωστό μας Τα-
χρά μπέη και άφού τόν έκανε πάμπλουτο, άρχισε έπί τέλους τώρα τελευ-
ταία — λιγάκι άργά βέβαια — νά καταλαβαίνει πώς δια αυτά τά δήθεν φα-
κίρκα πειράματά του ήσαν κοινότητα παιγνίδια.

Ένας Παριζιάνος δημοσιογράφος, ο Πάολ Έξέ, έκανε πρώτος τ' άπο-
καλυπτήρια, τρύπησε, δηλαδή, μέ καρφίτσες τά μάγουλά του, ξαπλώθη-
κε άπάνω σέ σιδερένια καρφιά, κ.τ.λ. Έξεδωκε, μάλιστα, και βιβλίο, στο
όποιο δείχνει μέ εικονογραφίες πώς γίνονταν δια αυτά τά φακίρικα παι-
γνίδια.

Τό μεγαλύτερο ρεζίλευμα, όμως, ο Ταχρά μπέης τώπαθε άπ' τόν
κινηματογράφο. Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μασόν έκανε δλόκληρη ταινία
στην όποία δείχνει τά φακίρικά κατορθώματα έκτελούμενα... άπό μικρά
παιδιά.

Ένα παιδί πέντε έτών, ξαπλωμένο άπάνω σέ δυό στρίποδα, πραγμα-
τοποιεί τήν άσκηση τής καταλήψιας χωρίς νά ύπνωτισθί διόλου. Μένει
μέ τεταμένο όλο τόν τό κορμί και μ' ένα μεγάλο σκυλί, μάλιστα, στο
στήθος του.

Μιά νέα κόρη ακόμα ξαπλώνεται άπάνω στο σανίδι μέ τά καρφιά.
Άπ' τό φυσικό χαμόγέλό της πού φαίνεται καθαρώτατα στην ταινία, ά-
ποδεικνύεται, πώς τό ξάπλωμα δέν τήν άνοχλεί διόλου.

Τό κακό μόνο είνε πώς ο Ταχρά μπέης βρίσκεται τώρα στην 'Αμε-
ρική, όπου συμπληρώνει τό στοργγύλεμα τής περιουσίας του κι' έτσι
λίγο άναφύεται για τ' άποκαλυπτήρια πού του γίνονται. Ωςπou νά
ξεσκαπώτ' ο' όλον τόν κόσμο, αυτός άόχη κάνει τήν τύχη του.

*

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΕΞΥΠΝΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΛΕΡ

Ο 'Αγγλος ποιητής Βάλλερ είχε συνθέσει κάποτε έναν μακρο-
σκελή πανηγυρικό ύμνο για τόν Κρόμβελ, ο όποιος ήταν τότε παν-
τοδύναμος στην 'Αγγλία. Έστερ' άπό λίγα χρόνια όμως, όταν ή βα-
σιλεία παλινορθώθη και ο Κάρλος ο Β' ανέθηκε στον θρόνο, ο Βάλ-
λερ έγραψε και πάλιν ένα διθύραμβο... ύπερ του βασιλέως αυτή τή
φορά!

Ο Κάρλος, όταν έδιάβασε τόν διθύραμβο αυτόν, παρεπονέθηκε
στον Βάλλερ ότι οι στίχοι τούς όποιους είχε άφιερώσει στον Κρόμ-
βελ ήσαν άνώτεροι άπό τούς στίχους πού είχε γράψει γι' αυτόν.

— Μά δέν ξέρετε Μεγαλειότατε, απήντησεν μέ μεγάλη έτοιμό-
τητα ο Βάλλερ, ότι έμεις οι ποιηται έμπνεόμεθα περισσότερο άπό τά...
φύμματα παρά άπό τίς... άλήθειες;...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Απ' εναντίας, αγαπητέ φίλε.

ΚΛΑΙΡΗ.—Πώς είναι ή 'Ιωάννα;

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Θά σάς πώ άμέσως. Πρίν όμως, πέστε μου σάς πα-
ρακαλώ, μήπως βρήκατε κανένα ρουμπίνι;

ΚΛΑΙΡΗ.—Ένα ρουμπίνι! Αί!

ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι... βρήκα... βρήκαμε πράγματι.

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Τώχες;

ΚΛΑΙΡΗ.—Νά το.

(Τό δείχνει).

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Είναι αυτό, είναι τό ρουμπίνι τής 'Ιωάννας! Ω, τι
ευτυχία!

ΚΛΑΙΡΗ, (στον άντρα της). Τι σου λέγα;

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Τό βρήκατε στη σάλα σας δέν είνε έτσι;

ΚΛΑΙΡΗ.—Στη σάλα μας;... 'Α! ναι!... Γύριζα άπ' έξω... τό
εία νά λάμπη.

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Θαύμα! 'Αλλά όχι! Τώρα τό ξεγνώ, έτσι συνέβη...
'Η 'Ιωάννα μου είπε, ότι άφού πήγε σέ διάφορα μαγαζιά, ήρθε για νά
σάς έπισκεφθί, ότι εόχημαν τρεές φορές... και ότι επειδή δέν τής άνοιξε...

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι είχαμε βγί και οι δυό. Μά μίλα λοιπόν, Παύλο.

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Κατεβαίνοντας τή σάλα θά τώχασε.

ΚΛΑΙΡΗ.—'Η άναβαίνοντας.

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—Πόσο θά χαρή, πόσο θά χαρή. Όταν άντελήφθη πώς
τώχασε χάλασε τόν κόσμο. Έκλαιγε, ήθελε νά είδοποιήσιν τήν άτυνομία...

'Ανοήτες, τήν παρηγόρησα, τήν έβαλα στο κρεβάτι της, γιατί ήταν κα-
τάκοπη ή καύμενη ύστερα άπ' τά τρεξίματα πού είχε κάνει στα μαγαζιά,

και άφού κοιμήθηκε, χωρίς νά τής πώ τίποτε, πήρα τό καπέλλο μου κι'
έτρεξα σέ σάς... Και τώρα μέ συγχωρείτε φίλοι μου, πού φεύγω άλλα
βιάζομαι νά τής τό πάω.

(Στήν Κλαίρη). Θά τήν φιλήσω εκ μέρους σας... (Κυττάζοντας τόν
Παύλο).

ΠΑΥΛΟΣ, (πou ή δυσφορία του έχει μεγαλώσει).—Μά ναι, φίλε.

ΜΠΡΙΝΙΟΝ, (στην Κλαίρη).—Θέλετε νά τής πώ τίποτε ιδιαίτερο
εκ μέρους σας;

ΚΛΑΙΡΗ. Ναι πήτε της ότι είνε μιά καλή φίλη, ότι αύριο κι' δια
θά πάω νά τήν έπισκεφθώ για νά κουβεντιάσουμε για δια αυτά μαζί της,

και ότι άλλοτε πρέπει νάμιν περισσότερο προσεκτική, γιατί αν εχανε σέ κα-
νέν' άμείβετα τόν ρουμπίνι της...

ΜΠΡΙΝΙΟΝ.—'Αντίο, αγαπητοί μου φίλοι, αντίο. (Φεύγει).

ΚΛΑΙΡΗ, (κυττάζοντας τήν πόρτα άπ' όπου βγήκε).—Κακόμοι-
ρε, κακόμοιρε άνθρώπε! (Ύστερα, χωρίς νά κοιτάξη, κάν τόν Παύλο,

παι στο δωμάτιό της, άνοίγει τήν πόρτα, μπαίνει μέσα και γυρίζει
τό κλειδί δυό φορές).

ΠΑΥΛΟΣ, (μόνος, έκμηδενισμένος).
—Μπαρά μου! Ωραία τά κατάφερα!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΚΑΥΤΑΔΕΣ

Ο Κ. Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ ΣΤΟΝ Κ. Χ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

*Ο κ. Ν. Λαπαθιώτης μάς έστειλε τήν παρακάτω άπάντησιν στα όσα έγραψα
γι' αυτόν στο προηγούμενο φύλλο ο κ. Χ. Παπαντωνίου.)

Αγαπητέ μου.

Στό διάλειμμα, μεταξύ ενός μικρού άπο-
γευματινού ύπνου, και του ταχτικού νυχτε-
ρινού μου περιπάτου ως τό Ζάππειο, διαβά-
ζω, σήμερα, τό σημείωμα του Χαρίλαου Πα-
παντωνίου, για μένα. Αν ο Χαρίλαος δέν
ήταν φίλος μου άπό χρόνια, και αν τό ση-
μείωμα έκείνο (ή προσκιαγραφία ή μετασκια-
γραφία, ή μεταπροσκιαγραφία—ας τό όνομά-
ζει όπως θέλει) δέ μέ άφορούσε τόσο προ-
σωπικά, όμολογώ ότι δέ θ' άποφάσιζα πο-
τέ νά τό διαβάσω — ή, αν άποφάσιζα νά τό
διαβάσω, δέ θά είχα τήν ύπομονή νά φθάσω
ως τό τέλος. Θά προτιμούσα νά έχανα τόν
καιρό μου διαφορετικά. Αύτή τήν έποχή, δέ
διαβάζω παρά τά πολύ καλά πράγματα. Και
αν δέν ύπέρχον οι δυό σημαντικοί έκείνοι λό-
γοι, δέ θ' άποφάσιζα πωτέ, έπαναλαμβάνω,
νά διαβάσω κάτι, πού δέν
άνηκε άσφαλώς, στα έντελώς καλά έκείνα
πράγματα, πού προτιμώ και θέλω νά διαβάζω.

Ο φίλος μου Χαρίλαος, ο τόσο χολωμένος άπό τήν περικοπή μιάς
άσυμπαθους περικοπής του, θά έπρεπε μάλλον νά μ' εύχαριστῇ γι' αυτό.
'Η πρόδότη μου παρά τόν αυθαίρετο τρόπο, μέ τόν όποιον έξωτερι-
κεύθη—ώρμητο άπό τά πλέον συμπαθητικά έλατήρια: 'Από τή μιά με-
ριά, νά μήν άφήσω νά δῇ τό φώς μιά φράση (επειδή περι αυτού και μόνο
πρόκειται) άνευλαβής κι' έπιπολαία, για τήν κομμουνιστική ιδεολογία, πού
σέβρομαι και αγαπώ πολύ περισσότερο άπό τά χειρόγραφα και τά φρονή-
ματα του γηραιού μου φίλου,—άπ' τήν άλλη, για νά σώσω τόν ίδιο άπό
ένα όλισθημα άσυγχώρητο, πού θά μπορούσε νά θεωρηθί εις βάρος του
ως ένα άρκετά χαρακτηριστικό τεκμήριον άκαλαισθησίας και άδιανοησίας.
'Επί πλέον, ή έκβληθείσα άτυχής περικοπή, δέν είχε, πραγματικά,
καμία σχέση μέ τήν ψυχογραφία του Ναπολέοντος Λαπαθιώτη, όπως
φιλοδοξεί ν' αυτοχαρακτηρίζεται.

'Αλλά και τώρα, όπως είνε—αν βάλουμε κατά μέρος μερικά ψυχο-
λογημένες έκφράσεις, πού διαπιστώνουν μέ κάποια φευγαλέα, αν και πολ-
λή έπιφανειακή, παρατηρητικότητα—ή «ψυχογραφία» αυτή, αντί νά είνε,
όπως κομπαινικά τό διασαλπίζει, ψυχογραφία του Ναπολέοντος Λαπα-
θιώτη, είνε και θά μένη, αντιθέτως μιά άστία ψυχογραφία του Χαρίλαου
Παπαντωνίου! 'Εκεί μέσα, ο Χαρίλαος εμφανίζεται δλόκληρος, μ' όλες
τις ψυχικές άδυναμίες του...

Πόσο βρίσκεται στα βάθη ανιάτων ήθικων άδιεξόδων, άποδεικνύει πε-
ριτρώως τό γεγονός, ότι, παρασυρόμενος άπό τό παιδικό πεισμάτωμα για
ένα έπεισόδιο έντελώς λεπτομερειακού χαρακτήρος—όπως ή παράλειψη
τής φράσεως έκείνης—έφθασε μέχρι του νά γράψω, μέ σαλωμικήν, άλη-
θινά, αντιφατικότητα, ένα «σχετόν» εγκώμιο, κι' ένα «σχετόν» λίβελλο,
τήν ίδια έποχή, ύπερ και εναντίον ενός και του αυτού προσώπου!

Όσον άφορῇ δέ τό εξεζητημένο και προβληματικό χιούμορ και ύφος
πού τό διακρίνει—τή μακαβρία και δονικωτική έκείνη συρραφή λέξεων,
τήν άρκετά άσύστατη στο βάθος, πού κυμαίνεται μεταξύ ενός προκατα-
κλισμιαίου λογισματισμού, κι' ενός έξαρχοπουλικού έμπρεσσιονισμού—ό-
μολογώ ότι δέν ίκανοποιεί καθόλου τό πολυτρόπως καλλιεργημένο καλλι-
τεχνικό μου γούστο.

Και θά ήταν άπαραίτητο ίσως—μιά και ο Χαρίλαος εξακολουθε νά
είνε ο παλιός κι' συμπαθής έκείνος φίλος, πού ήταν ως τώρα—νά τονι-
σθί, σ' έκείνους πού πιθανόν ν' άπεκαρδιώσαν τό διάβασμα τής άκουσίας
έκείνης άυτοψυχογραφίας, ότι, παρ' όλες τίς άυφιόβουλο χάριτες λογοτεχ-
νικές άκροβασίες, εξακολουθε νά λέγεται, άκόμη, άπό μερικούς, ότι ο
Χαρίλαος Παπαντωνίου έχει γράψει και καλύτερες σελίδες.

Φίλος σου,

Ναπολέων Λαπαθιώτης

Θ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΜΟΥΣΟΤΡΑΦΗΣ ΣΚΥΛΟΣ

'Η κόμησσα Ρενιώ 'Ατζέλι είχε ένα σκυλί έγγλέζικης ράτσας πού
ώνομαζόταν Ταμπόν. Τό σκυλί αυτό κατ' αντίθεσιν προς τούς όμοφύλους
του αγαποθες έξαιρετικά τήν μουσική και επειδή ή κυρία του τό αγα-
ποθες πολύ και μπορούθες νά κάνη κάθε της ιδιοτροπία, έπαιρνε τόν
σκύλο μαζί της σόακας πήγαινε στην Όπερα. Έκεί λοιπόν όποιο: ήθελεμπο-
ρούθες νά λήθ τόν σκύλο, καθισμένο σ' ένα ιδιαίτερο κάθισμα στο θεωρείο τής
κομήσεως. Ο Ταμπόν οάν άληθινός λάτρης τής μουσικής καθόταν κι'
άκουγε μέ μισοκλεισμένα μάτια κουνώντας τό κεφάλι του σύμφωνα μέ τόν
ρυθμό τής μουσικής και ή προσήλωση του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε και
αν άκόμη τόν εχάιδευσ κανείς ή του έδινε κανένα μεζέ δέν άγύριζε νά τόν
κοιτάξη. Μόνον κατά τά διαλείμματα έπαιρνε κανένα άναψυκτικό μαζί μέ
τήν κυρία του.

Όποτε όμως ή κόμησσα ήταν αδιάθετη ή δέν ήθελε νά πάη στην
Όπερα ο Ταμπόν δέν καθόταν στο σκίτι άλλα πήγαινε στην Όπερα
μόνος του. Μόλις άνοιγαν οι πόρτες του θεάτρου έτρέφανε μέσα, άνέβαινε
τις σκάλες πού ώδηγούσαν στο θεωρείο τό όποιον του άνοιγαν άμέσως
και παρακολούθους μέ μεγάλη προσοχή τήν παράσταση, ως τό τέλος.